

Paraules com llançar
espills a l'infinit,
paraules com un ham,
com una memòria estranya
que vol recordar-se,
com la mà que obri l'alba.
Jo sé la inquietud
presoner del dia
i camine mots encesos
que m'allunyen de terra,
ulls com ales que no veuen,
orfes de llum,
hereus d'un llaç errant,
paraules, que llance
per portar petits tresors,
fragments amb què ajuntar la veritat
que desconeguda em fa
pell sobre el camí,
pols que no vol desfer-se,
llum antiga, alè vençut.
• • •

Des del vidre estret de la finestra
no hi ha més camí que el cel.
Jo no vull poemes morts
paisatges del record,
vull collir metàfores,
pouar dels núvols
lletres oblidades en l'aire.
Des del vidre de la finestra
vull sentir el pes
de l'oronella en els meus ulls,
el tacte en les mans que s'obrin buides.
• • •

Cau el ressol en el balcó
volent ocupar
l'amplitud d'una paraula.
Sents créixer el fruit
immaterial en la carn viva
i ets pell d'aigua
quan escampes
els cercles de la lletra,
quan en cada raig de llum

sents un ocell que revola.

•••